

KJAK

Vælkomin heim!

Hall Skára

Det rører ved hjertet når flyvertinnen sier disse ordene når vi lander på Vagar. For selv om de blir fremført på færøysk og nok er ment for de færøyske passasjerene, føler jeg også at de passer for meg. For Færøyene er mitt andre hjem.

Mor reiste i sin ungdom fra Glyvrrar til Norge for å studere. Der traff hun far og de bodde i Norge alle sine år. Men jeg reiste til Færøyene hver sommer for å besøke omma og abbi og mine øvrige slektninger. Nå er det mange år siden omma og abbi gikk bort og det samme har dessverre mine foreldre også gjort. Jeg har dessuten mistet alle mine onkler og tanter på Færøyene bortsett fra én: tante Begga. Hun fyller 70 år i disse dager, og når det i tillegg sammenfalt med den totale solformørkelsen var valget enkelt: Jeg måtte hjem til Færøyene!

Jeg bor i Oslo og tok SAS-fly fra Oslo til Bergen og skulle deretter med Atlantic Airways fra Bergen til Færøyene. Jeg hadde 50 minutter i Bergen til å bytte fly. God tid, tenkte jeg, siden jeg kun reiser med håndbagasje. Jeg fikk bange anelser på

Gardermoen: SAS-flyet var forsinket pga tåke. Det ville lande i Bergen ti minutter etter at flyet til Færøyene skulle gå. Jeg ringte til Katrin som skulle hente meg på Vagar og ba henne snakke med Atlantic Airways på flyplassen. «Be dem vente på meg,» var min innstendige bønn. Det skulle vise seg at vi var fire personer som kom med samme fly fra Oslo og som skulle videre til Færøyene. Jeg traff to av dem i Oslo – to færøyinge. Den ene arbeidet som lege i Oslo og pendlet ukentlig til Færøyene. Han brukte godt over 200.000 kroner i året på flybilletter hos Atlantic Airways! «Han er så god kunde at han venter de nok på,» tenkte jeg i mitt stille sinn.

Det skulle vise seg at flyet ble ytterligere forsinket. Nå ville det lande hele 45 minutter for sent til at vi kunne nå flyet til Færøyene. Vi ble mer og mer desperate. Vi ville jo alle så gjerne oppleve solformørkelsen dagen etter. Vi fikk byttet setene og satte oss på første rad slik at vi raskt kunne løpe til Færøyene-flyet i Bergen. Vi kikket spent ut av vinduet da vi landet i Bergen. Der stod flyet! Selvsagt ventet de på oss. De visste nok at

det betydde svært mye for oss å komme til Færøyene for å se på solformørkelsen dagen etter. Det er jo 204 år til neste gang og innen da vil vi nok alle oppleve en evig solformørkelse...

Plutselig sankt hjertet i brystet. På haleroret stod ikke Atlantic Airways logoen, men Widerøes logo. Vi sprang ut av flyet og fikk da raskt de triste nyhetene: Flyet til Færøyene hadde dratt for omlag 30 minutter siden! For en skuffelse! De hadde ventet på noen andre passasjerer, men ikke på oss. Flyet skulle ingen andre steder enn til Vagar og det var ingen andre grunner til ikke å vente på oss enn at kapteinen rett og slett syntes det var for lenge å vente en ekstra halvtime på sine fire siste passasjerer. En hvilken som helst annen dag hadde det vært greit, men nå gikk vi glipp av solformørkelsen. Det visste helt sikkert også kapteinen da han besluttet å reise fra oss, men det betydde tydeligvis ikke nok for ham. Men det er kanskje ikke mer enn forventet. Når man har monopol på flyreisene til Færøyene slik Atlantic Airways har, kan man gjøre slikt uten at det får følger. For passasjerene har jo ingen andre flyselskap å velge

imellom. Det var rett og slett elendig kundeservice å reise fra oss!

Dermed ble det overnattning i Bergen, fly til København neste morgen og så fly til Færøyene senere på dagen. SAS booket om billettene for meg og ordnet hotell. Jeg hadde bestilt reise fra Oslo til Færøyene i ett og fikk ombookingen dekket. For de to andre færøyingene jeg traff, var situasjonen verre. Hotellet kostet kr 1800 og flybillettene nesten kr 7000 som de måtte betale fra egen lomme!

Da flyet landet på Vagar på ettermiddagen neste dag, skrøt kapteinen av

naturfenomenet som han hadde opplevd tidligere på dagen. «Det var en helt fantastisk opplevelse og et minne for livet å oppleve solformørkelsen på Vagar i morges,» fortalte han ivrig. Det snøret seg i brystet av sinne. Var det kanskje samme pilot som hadde besluttet å reise fra oss i Bergen dagen før?

Jeg har bestemt meg for å reise til USA i august 2017 for å oppleve en total solformørkelse siden jeg gikk glipp av denne på Færøyene. Jeg har dessuten besluttet meg for aldri mer å reise med Atlantic Airways uten at mitt eneste andre valg er

å svømme til Færøyene. Jeg kommer nok alltid til å føle at Færøyene er mitt andre hjem, men når jeg hører flyvertinnen uttale ordene «vælkomin heim» i framtiden, vil mine gledesfølelser dessverre også være blandet med sinne og skuffelse. For jeg vil tenke på den færøyske flykapteinen som valgte å reise fra oss i Bergen dagen før solformørkelsen.

Men den andre «verdensbegivenheten» fikk jeg heldigvis med meg: Gratulerer med 70-årsdagen, kjære tante Begga!

Eg havi eitt arbeiði at gera liðugt – limunum til frama

Maud Wang Hansen

Forkvinna í Føroya Pedagogfelag

Tað kom ikki óvart á meg, at tað í ár er lagt upp til stríðsval um formannsessin í Pedgogfelagnum, men eg haldi meg hava eitt arbeiði at gera liðugt sum forkvinna og bjóði meg tí fram til enn eitt formansskeið.

At standa á odda fyri “Føroya sterkasta fakfelag” er eitt gevandi og týðningarmikið starv at røkja, og hetta er eitt

álitisstarv, sum krevur sína kvinnu.

At vera fakfelagsleiðari er eitt starv, sum krevur arbeiðssemi, áhuga, vit og skil, góðar taligávar, tað krevur treiskni og tol og mest av øllum krevur tað, at tú kanst balansera í konfliktfullum stöðum uttan at taka konfliktirnar persónligt.

Hesar eginleikar haldi eg meg hava í neyðugt mát.

Sáttmálasamráðingar kunnu tykjast tungar, tá landsins leiðsla ofta tykist at hava tikið avgerð um úrslitið frammundan. Hóast tað kann tykjast nyttuleyst at tosa um fyrireikingartíð, viðbøtur og at orða politikkir, so eiga vit tó ongantíð at lata móguleikan fyri at argumentera fyri okkara arbeiðsumstøðum og fakiligheit gleppa okkum av hondum. Sama hvussu hørd mótstøðan er, so koma vit á mál, um vit royna

nóg ofta og nóg leingi. Og tá lítið er at vinna, er neyðugt at brúka kreftir uppá ikki at missa tað, vit hava. Tað gongst væl í samfelagnum, so eg síggi bjart uppá komandi samráðingar.

Eitt verkfall kann til tíðir tykjast óneyðugt og óráttvíst fyri einstakar limir og fyri ávísar bólkar í felagnum, men lat tað standa púra greitt, at fyri mær er eitt verkfall sterkasta vápníð, vit eiga til tess at broyta viðurskipti hjá limunum í framtíðini.

Miðvísa niðurlagingin av almennum tænastum, sum er vordin ráðandi politikkurin í øllum Evropa, hevur eisini fingið fastatøkur á Norðurlondini og á okkara samfelag. Vit hava higartil staðið í móti hesi individualiseraðu og sjálvsøknu niðurlaging av okkara samfelagsliga virðisgrundarlagi.

Vit hava sæð avleiðing-

arnar av áhaldandi byrgnaðarbroytingunum í Almannaverkinum, har tey sum eru harðast rakt, eru starvsfólkini á gólvinum, og borgararnir, sum hava tørv á hjálp og stuðli.

Kommunurnar standa sanniliga heldur ikki aftanfyri, tá tað við kreativum snildum snýr seg um at hótta okkara grundarlag við umskipanum og niðurlaginum av leiðslu og normeringum.

Tá broytingar skulu gerast, eiga vit at vera við og vísa á okkara fakkunnleika og vitan um starvsøkini og tær avleiðingar, broytingarnar kunnu hava við sær, bæði jaligar og neiligar.

Eitt savnað Pedagogfelag er sterkari enn eitt felag við fleiri smáum bólkum, tí eiga vit at ganga inn í framtíðina við einum styrktum fakfelagssamleika. Í hesum vil eg fegin ganga á odda við

at skipa okkum soleiðis inni í felagnum, at øll kenna seg sædd og hoyrd, og at allir limir sleppa til orðana.

Ein styrkt fakfelagsrørsla og eitt breitt samstarv millum fakfeløgini eru neyðug mál at seta sær í framtíðini. Tí okkum tørvar samhaldsfesti og solidaritet og ikki einstaklingahugsan og sundurlyndi.

Eitt stig á hesi leið er, at Pedagogfelagið fær eini nýggj felagshús, har rúm er fyri dagliga virkseminum umframt móguleika fyri, at tit limir kunnu savnast í okkara egnu hølum til fundar og sosial tiltøk, og har móguleiki eisini er fyri at gista.

Vit hava eina professionella og dugnaliga umsiting í Pedagogfelagnum, og tað liggur mær nær at tryggja og styrkja hesa, soleiðis at einstaki limurin, sum hevur tørv á ráðgeving og mál-

viðgerð, kennir seg at vera í tryggum og góðum hondum.

Seinastu árin hevur Pedagogfelagið verið alsamt meira sjónligt, bæði í miðlunum, millum fólk og ikki minst í politisku skipanini. Eingin politikari og einki landsstýrsfólk kann siga seg undan at hava noyðst at seta seg inn í viðurskiptini hjá limunum í Pedagogfelagnum. Limirnir í Pedagogfelagnum hava eisini merkt eitt sjónligari fakfelag og hava virkið tikið lut í tiltøkum av alskyns slag.

Hóast vit eru meira sjónlig í samfelagnum nú enn áður, so er nógv eftir at vinna, og við eini týðuligari og professionellari rødd út til allar limir og samfelagið sum heild, gjøgnum miðlar sum heimasíðuna, blaðið og almenna rúmið, kunnu vit styrkja okkara felag fakligheitini til frama.